

ΣΥΖΥΓΙΚΑ ΚΑΙ ΑΛΛΑ ΚΑΘΗΚΟΝΤΑ ΚΑΙ ΥΠΟΧΡΕΩΣΕΙΣ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΚΤΙΣΕΩΣ

— «Ο» —

Διάφοροι ὑποχρεώσεις τοῦ νέου κτίσματος. — Πάντες εἰς ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ. — Σύμικτος ἐπικοινωνία οὐδαμοῦ ὑπαινωδουμένη. — Ὁ ἀνὴρ καὶ ἡ γυνὴ ἐν τῇ Θεῇ διατάξει. — Ἡ ὑπερτάτη ἐξουσία τοῦ ἀνδρός, οὐχὶ τυραννική. — Ὁ γάμος τῆς Νέας Κτίσεως. — Συμβουλαιὶ πρὸς τὰ νέα κτίσματα, ἐν ταῖς διαφόροις συνθήκαις τῆς συζυγικῆς ἐνώσεως. — Ἐν περιπτώσει χωρισμοῦ. — Συνειδησίς, ἡ τελικὴ δοκιμασία. Εἰνούχοι, παρθένοι, ἄγαμοι. — «Μόνον ἐν Κυρίῳ». — Εὐθίνει τῶν γονέων.

«Οὐκ ἔνι Ἰουδαῖος, οὐδὲ Ἕλλην, οὐκ ἔνι δοῦλος, οὐδὲ ἐλεύθερος, οὐκ ἔνι ἄρσεν καὶ θῆλυ, πάντες γὰρ ὑμεῖς εἰς ἐστέ ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ. Ὅδοι γὰρ εἰς Χριστὸν ἐβαπτίσθητε, Χριστὸν ἐνεδύσασθε.» — Γαλ. γ' 27-28.

Τὸ νέον κτίσμα συνιστᾶται κατὰ πρῶτον, ἐξ ἀπλῆς τινος νεοστί ἀποκηθείσης θελήσεως, τὸ ὁποῖον ἔχει τὴν ὑπόσχεσιν ὅτι θὰ λάβῃ νέον, τέλειον, πνευματικὸν σῶμα ἐν τῇ ἀναστάσει, ἐὰν τοῦτο ἀποδειχθῇ πιστὸν εἰς τὰς πρὸς τὸν Κύριον ὑποχρεώσεις τῆς διαθήκης αὐτοῦ. Ὁ ἑαυτοῦ νόμος τῆς ἀγάπης, πρῶτον πάντων, καθιστᾷ αὐτὸ ὑπόχρεον πρὸς τὸν Θεόν, ὅπερ σημαίνει τὴν ἐκ βάθους καρδίας ὑπακοήν εἰς τὸ Θεῖον θέλημα ἐν πᾶσιν. Ἡ δευτέρα αὐτοῦ ὑποχρέωσις εἶναι πρὸς τοὺς ἑαυτοῦ ἀδελφούς τῆς νέας κτίσεως, ὅπως πράττῃ τὸ ἀγαθὸν πρὸς αὐτούς. Ἡ τρίτη αὐτοῦ ὑποχρέωσις εἶναι νὰ κάμνῃ τὸ καλὸν πρὸς πάντας, καθόσον θὰ ἔχῃ πρὸς τοῦτο εὐκαιρίαν, καὶ καθόσον αἱ δύο αὐτῆς πρῶται ὑποχρεώσεις θὰ ἐπέτρεπον τὸ τοιοῦτον. Καίτοι δὲ τὸ νέον κτίσμα, ἡ Νέα Θέλησις δὲν ἔχει ἴδιον ἑαυτῆς κατάλληλον σῶμα, διὰ μέσου τοῦ ὁποίου νὰ ἐνεργῇ, καὶ ἐξασκῇ ἑαυτὴν, ἐν τούτοις δὲν εἶναι ἄνευ σώματος, διότι ὡς διάδοχος τοῦ θελήματος τῆς σαρκὸς καὶ τοῦ φυσικοῦ νοός, ἀπολαμβάνει, ὡς συμμετόχον τῶν ὁργάνων αὐτοῦ, τὰ τε προνόμια καὶ ὑποχρεώσεις τοῦ φυσικοῦ σώματος, ἐντὸς τοῦ ὁποίου πρέπει νὰ παραμένῃ προσκαίρως, καὶ διὰ μέσον τοῦ ὁποίου καὶ μόνου νὰ δύναται νὰ ἐκφράζηται.

Ἀκόμη δὲ καὶ ἐὰν τὸ ἀνθρώπινον σῶμα ἦτο τέλειον ἐν πάσαις αὐτοῦ ταῖς λεπτομερεῖαις, ἡ νέα θέλησις θὰ συνήντα δυσκολίας τινὰς σχετικῶς, ἐν τῇ χρησιμοποίησει τουτου, διότι τὸ σῶμα εἶναι γήϊνον, ἐκ τῆς γῆς. Εἶναι κατάλληλον διὰ τὰς ἐπιγεί-

ους συνθήκας, αἱ δὲ φιλοδοξίαι καὶ ἐπιθυμίαι αὐτοῦ εἶναι γῆναι, ὅσον δῆποτε ἄγναι καὶ καθαραὶ δυνατόν νὰ ὦσιν αὐται· ἐνῷ αἱ φιλοδοξίαι καὶ ἐπιθυμίαι τῆς νέας θελήσεως ἐμπνέονται οὐρανόθεν, ὑπὸ τῶν μεγίστων καὶ τιμίων ἐπαγγελιῶν τοῦ Θεοῦ ἀγγέλματος. Τοῦτο ἀκριβῶς συνέβαινε καὶ μέ τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν, οὔτινος τὸ σῶμα, ἦτο «ἅγιον, ἄμωμον, ἄκακον, καὶ κεχωρισμένον ἐκ τῶν ἁμαρτωλῶν» Οὗτος ὅμως, συμφώνως πρὸς τὴν ἑαυτοῦ διαθήκην, καὶ συμφώνως πρὸς τὰς συνθήκας, κατὰ τὰς ὁποίας ἡ νέα ἐκείνη θέλησις ἔδει νὰ προκόπτη, καὶ νὰ εἶναι ἐτοιμή διὰ τὸ νέον σῶμα ἐν τῇ ἀναστάσει, ἦτο ὑποχρεωμένος νὰ σταυρόνῃ τὴν σάρκα — νὰ ἐπιθέτῃ αὐτὴν ἐπὶ τοῦ σταυροῦ, νὰ τὴν ἀφιερῶνῃ, νὰ τὴν ὑποτάσῃ καὶ δουλαγωγοῖ ὑπὸ τὴν νέαν αὐτοῦ θέλησιν. Ἀκόμη δὲ καὶ αἱ κατάλληλοι αὐτῆς, φυσικαὶ ὁρέξεις, προτιμήσεις καὶ ἐπιθυμίαι, δέον νὰ θυσιάζωνται, ὡς αὐταὶ συγκρούονται πρὸς τὸ θέλημα τοῦ Πατρὸς, τὴν διάταξιν τοῦ Πατρὸς, τὴν ὁδηγίαν τοῦ Πατρὸς, τὴν πλήρη προνοίαν δι' ἡμᾶς. Ταῦτα δὲ ἐμπερικλείουσι καὶ τὴν θυσίαν τῆς σαρκὸς, ἀκόμη καὶ μέχρι θανάτου, ὡς ἀναγκαίαν διὰ τὴν πλήρη υἱοθεσίαν τοῦ νέου κτίσματος, καὶ τὴν ἐνδόξασιν αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ Θεοῦ ἐπιπέδου.

Τὰ ὑποδεέστερα μέλη τῆς νέας κτίσεως, τοῦ Βασιλείου Ἱερατεύματος, κατέχοντα ἀτελῆ σώματα, ὧν ἡ θυσία δὲν θὰ ἦτο εὐπρόσδεκτος εἰς τὸν Θεόν, διότι ταῦτα εἶναι παραμεμορφωμένα, ἁμαρτωλά, ἀτελῆ, ἔχουσιν ἀνάγκην, πρῶτον πάντων, νὰ δικαιωθῶσι διὰ τῆς θυσίας τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ. Διὰ τῆς ἀξίας τῆς ἑαυτοῦ καταλλαγῆς, αἱ ἁμαρτίαι καὶ αἱ ἀτέλειαι τῶν θνητῶν αὐτῶν σωμάτων, καλύπτονται, καὶ δὲν ὑπολογίζονται πλέον αἴται εἰς αὐτοὺς τοῦ λοιποῦ, καὶ τοιοῦτοτρόπως, ὑπὸ ὑπολογιστικὴν τινα ἔννοιαν τὰ σώματα αὐτῶν, γίνονται εὐπρόσδεκτα, ὡς θυσίαι. Ὁ Ἀπόστολος διακηρύττει τὴν **δικαιώσιν** ταύτην λέγων· «Παρακαλῶ οὖν ὑμᾶς ἀδελφοὶ διὰ τῶν οἰκτιρμῶν τοῦ Θεοῦ, [ἐν τῇ καλύψει τῶν ἁμαρτιῶν ἡμῶν, διὰ τῆς εἰς Χριστὸν πίστεως] παραστῆσαι τὰ σώματα ὑμῶν θυσίαν ζῶσαν, ἁγίαν, εὐάρεστον τῷ Θεῷ, τὴν λογικὴν λατρείαν ὑμῶν» — Ρωμ. ιβ' 1.

Ὅποταν δὲ ἡ θυσία αὕτη τῆς **ὑπολογιστικῆς ἡμῶν δικαιώσεως** ἔλαβε χώραν, τότε ἀτομικῶς ἀπεκυθήμεν ὑπὸ τοῦ Πνεύματος, ὅπως εἴμεθα υἱοὶ Θεοῦ — υἱοὶ ἐπὶ τοῦ πνευματικοῦ ἐπιπέδου. Τότε δὲ ἡ ἀφιερωμένη **θέλησις** ἐγένετο δεκτὴ ὡς τὸ νέον κτίσμα, καὶ ἤρξατο ἡ ὑπόστασις αὐτῆς, ἥτις δέον νὰ αὐξάνῃ, ἀναλόγως, καθόσον αὕτη θὰ παραμένῃ πιστὴ εἰς τὸν Θεόν καὶ εἰς τὴν διαθήκην τῆς θυσίας τοῦ θνητοῦ σώματος καὶ τῶν συμφερόντων αὐτοῦ. Τὸ θνητὸν δὲ σῶμα, οἷτως θυσιασθέν, καὶ θεωρηθέν νεκρὸν μετὰ τοῦ Χριστοῦ, δέον νὰ «ζωοποιητῇ» ἢ νὰ εὐρίσκηται ἐν ἐνεργείᾳ ὑπὸ τῆς νέας **θελήσεως** (τοῦ νέου κτίσματος) δέον τοσοῦτον καλῶς νὰ κυβερνᾶται ὑπὸ τούτου, ὥστε τὸ ὑπόλοιπον τῆς

ζωῆς νὰ θεωρῇται ὡς ζωὴ ἀναστάσεως, εἰκονικῶς πῶς. Τὸ νέον κτίσμα, ἡ νέα θέλησις, ἐνεργοῦσα ἐντὸς καὶ διὰ τῶν θνητῶν τούτων σωμάτων, διακηρύττεται, εἰκονικῶς ὡς ἀναστηθεῖσα μετὰ τοῦ Χριστοῦ, καὶ ὡς ζῶσα, καὶ ζητοῦσα τὰ ἐν τοῖς οὐρανοῖς.—Κολλασαεῖς γ'. 1.

Ὁ Ἀπόστολος ἀναφερόμενος εἰς τὴν καινότητα ταύτην τῆς ζωῆς, ἢ τῆς εἰκονικῆς ἀναστάσεως, ἐν τῇ ὁποίᾳ ἡ νέα θέλησις χρησιμοποιεῖ τὸ θνητὸν τοῦτο σῶμα ἐν τῇ Θεῇ ὑπηρεσίᾳ, λέγει· «Εἰ δὲ τὸ πνεῦμα τοῦ ἐγείραντος Ἰησοῦν ἐκ νεκρῶν οἰκεῖ ἐν ὑμῖν, ὁ ἐγείρας τὸν Χριστὸν ἐκ νεκρῶν ζωοποιήσῃ καὶ τὰ θνητὰ σώματα ὑμῶν διὰ τοῦ ἐνοικοῦντος αὐτοῦ Πνεύματος ἐν ὑμῖν.» Ρωμ. η' 11 Καθόσον λοιπὸν ἡ νέα θέλησις, ἐπιτυγχάνει τὴν δουλαγωγῆσιν τῶν θνητῶν ἡμῶν σωμάτων, καὶ μεταχειρίζεται ταῦτα ἐν τῇ παρούσῃ ζωῇ, ὡς τοὺς καλλίστους καὶ μόνους ἀντικαταστάτας τοῦ πνευματικοῦ σώματος, τοὺς ὁποίους ἔχει καὶ τὸ ὁποῖον πνευματικὸν σῶμα δὲν θέλει ἀποκτηθῇ πρὸ τῆς ἀναστάσεως, — ἐπὶ τοσοῦτον, δὲν θὰ ἦτο ἀκατάλληλον, ἐὰν ἐθεωροῦμεν τὰ θνητὰ σώματα τῆς νέας κτίσεως, ὡς προσκαίρους ἀντικαταστάτας τῶν ἀναμενομένων πνευματικῶν σωμάτων.

Ἄπαν τὸ ζήτημα ὅμως τοῦτο τῶν ὑπολογισμῶν εἶναι πνευματικόν, κατανοεῖται δὲ καὶ ἐκτιμᾶται μόνον ὑπὸ ἐκείνων οἵτινες ἀπεκυήθησαν ὑπὸ τοῦ πνεύματος, καὶ οἵτινες εἶναι τοιοῦτοτρόπως ἱκανοὶ νὰ ἐξετάζωσι τὰ ζητήματα ἐκ Θεῆας ἀπόψεως. Ἐκ τῆς κοσμικῆς ἀπόψεως πάντα ταῦτα εἶναι ἀναληθῆ, μὴ πραγματικά, — «μωρία.» Οὗτοι διαβλέπουν διαφορὰν τινα ἐν ταῖς φιλοδοξίαις, σχεδίοις, καὶ διαγωγῇ, ἀλλὰ δὲν γνωρίζουσι πῶς νὰ ἐξηγήσωσι ταῦτα. Οὗτοι τείνουσι νὰ ἐκλάβωσι τὸ τοιοῦτον, ὡς φαντασιοπληξίαν, μανίαν, ἢ ἐπιθυμίαν πρὸς ἐπίδειξιν «ζωῆς, ἀγιωτέρας τῆς τοῦ ἄλλου,» ἢ τέλος ὡς ὑποκρισίαν. Δὲν δυνάμεθα νὰ ἀρνηθῶμεν, ὅτι κατ' ὅλα τὰ φαινόμενα ὑπάρχουσι καὶ διάφοραι παραποιήσεις τοῦ νέου κτίσματος — ζιζάνια, ἔχοντα ἐξωτερικὴν ὁμοιότητα πρὸς τὸν σῖτον, ἀλλὰ διάφορα κατὰ τὴν καρδίαν. Τὸ νέον κτίσμα δὲν πρέπει νὰ ἐκπλήσσηται ἢ νὰ ἀπογοητεύηται, ὅτι δὲν κατανοεῖται ὑπὸ τοῦ κόσμου, ἀλλὰ πρέπει νὰ ἐνθυμῇται τὴν Θεῖαν συμβουλήν, ὅτι ὁ κόσμος δὲν γνωρίζει ἡμᾶς, καθὼς δὲν ἐγνώρισε τὸν Κύριον ἡμῶν. Εἶναι δοκιμασία τῆς πιστότητος ἡμῶν πρὸς τὸν Θεόν, τὸ ὅτι, ἀκολουθοῦντες εἰς τὰ βήματα τοῦ Ἰησοῦ, πρέπει νὰ ἀπολέσωμεν τὴν ἐκτίμησιν ἐκείνων τοὺς ὁποίους ἀγαπῶμεν, καὶ τῶν ὁποίων τὴν ἐκτίμησιν δὲν θὰ ἦτο παράλογον, ἐὰν ἐπεζητῶμεν. Τὸ γεγονὸς δέ, ὅτι ἡ φιλία τοῦ κόσμου καὶ ἡ ἐκτίμησις αὐτοῦ σημαίνει ἔχθραν πρὸς τὸν Θεόν, καὶ ἀπιστίαν πρὸς τὴν διαθήκην τῆς θυσίας καὶ ἀφιερώσεως, δέον, νὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψιν ὑπὸ τῶν νέων κτισμάτων.

Ἡ παροῦσα ἡμῶν ἔρευνα τοῦ ζητήματος ἀναφέρεται εἰς τὴν

κατάλληλον πορείαν τῆς διαγωγῆς τῶν νέων τούτων κτισμάτων, τῶν νέων τούτων θελήσεων, τῶν ἐνεργουσῶν ἐντὸς καὶ διὰ μέσου τῶν ἀφιερωμένων τούτων σωμάτων, ἅτινα ἔχουσι σχέσεις τινὰς πρὸς ἑτέρας ἀνθρωπίνους ὑπάρξεις, ὡς καὶ εὐθύνας, τινὰς, ἐπομένως πρὸς αὐτάς, κατὰ σάρκα. Εἶναι θέλημα Θεοῦ, ὅπως τὰ νέα κτίσματα λαμβάνωσιν ὑπ' ὅψιν τὰς ὑποχρεώσεις ταύτας τῶν θνητῶν αὐτῶν σωμάτων ἐν πᾶσι τοῖς ζητήμασι τῆς δικαιοσύνης — ἐν εἰλικρινείᾳ, ἐν καθήκοντι, καὶ εἰς τὰς εὐθύνας αἵτινες καταλλήλως ἀνάγονται εἰς τὴν θνητὴν αὐτῶν σάρκα. Ὑπὸ τὰς παρούσας συνθήκας ἐπομένως, τὸ νέον κτίσμα, δὲν δύναται ἐν πᾶσι νὰ πράξῃ, καθὼς τοῦτο θὰ ἐπεθύμει, ἀλλὰ πρέπει εἰς τινὰς περιπτώσεις νὰ κυβερνᾶται ὑπὸ τῶν ὑποχρεώσεων τῆς σαρκός, διότι ἡ Θεία ἐντολή εἶναι νὰ «προνοῶμεν τὰ καλὰ ἐνώπιον πάντων ἀνθρώπων» καὶ πάλιν, «Εἰ δὲ τις τῶν ἰδίων καὶ μάλιστα τῶν οἰκείων οὐ προνοεῖ, τὴν πίστιν ἥρνηται καὶ ἐστὶν ἀπίστου χείρων». — Ρωμ. ιβ' 17. Α' Τιμ. ε' 8.

Τούτων οὕτως ἐχόντων, παρατηροῦμεν ὅτι ἡ νέα θέλησις, ἔχει χαλεπὸν ἀγῶνα ἐνώπιον αὐτῆς, (1) Ὅπως εὐαρεστήσῃ τὸν Θεόν ἐν τῇ ἐκπληρώσει τῆς θυσίας τῆς σαρκός· (2) Ὅπως διακρίνῃ σαφέστατα, ὁποῖαι ὁρέξεις καὶ ἀπαιτήσεις τῶν σαρκικῶν σχέσεων πρέπει νὰ λαμβάνωνται ὑπ' ὅψιν, καὶ νὰ γίνηται ἡ δέουσα παραχώρησις εἰς αὐτάς· (3) εἰς ποῖον βαθμὸν αἱ ἀπαιτήσεις καὶ αἱ παραχωρήσεις αὗται, δεόν νὰ γίνωνται, χωρὶς νὰ παραδιᾶζεται, καὶ τραυματίζεται ἡ διαθήκη, — ἥτις εἶναι πρὸς ζωὴν ἢ πρὸς θάνατον, — «Διότι ἐὰν ζῶμεν κατὰ σάρκα, θὰ ἀποθάνωμεν, ἀλλ' ἐὰν διὰ τοῦ πνεύματος θανατόνωμεν (φονεύωμεν) τὴν σάρκα, θέλομεν ζῆσιν», τελικῶς θέλομεν ἀποκτήσῃ τελειότητα ἐν τῇ ἀναστάσει. Ἐνταῦθα δὲ ἐγείρεται ἑτέρα τις δυσκολία. Ἡ σὰρξ δὲν ἀποθνήσκει ἐκουσίως· καὶ τοιουτοτρόπως, ἡ σὰρξ εὐρίσκουσα, ὅτι δύνανται νὰ γείνωσι παραχωρήσεις τινές, συμφῶνως πρὸς τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, τείνει, ὅπως ἐπωφεληθῇ τῶν παραχωρήσεων τούτων, καὶ ἀξιοῖ, ὅπως ὅχι μόνον γείνωσι παραχωρήσεις τινές εἰς αὐτήν, μεγαλήτεροι «τῶν ἀναγκαίων πραγμάτων» ἀλλὰ ζητεῖ ἐπίσης καὶ ἐλευθερίας, καὶ δικαιώματα, ἅτινα δὲν εἶναι ὑποχρεώσεις, καὶ ἅτινα θὰ παρημποδίζον τὴν ὑποσχεθεῖσαν διαθήκην τῆς θυσίας.

Αἱ προσπάθειαι αὗται τῶν θνητῶν ἡμῶν σωμάτων, συχνάκις ὅπως δικαιολογηθῇ ἡ ἁμαρτία, καὶ συχνάκις ὅπως ἀποφευχθῇ ἡ θυσία, προξενεῖ εἰς τὸ νέον κτίσμα συχνὰς περιπλοκάς, οὐχὶ δὲ συνήθως, καὶ πρόσκαιρα προσκόμματα. Ἐως ὅτου βαθμιαίως μάθῃ ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον τὴν ἀπατηλότητα τῆς ἰδίας ἐαυτοῦ σαρκός, καὶ τῶν ἀδυναμιῶν αὐτοῦ, καὶ βαθμιαίως αὐξήσῃ εἰς τὴν χάριν καὶ εἰς τὴν σοφίαν, τὴν ἄνωθεν κατερχομένην, καὶ ἀποκτήσῃ ἀκόμη περισσοτέραν δεσποτείαν, εἰς τὸ νὰ τηρῇ τὸ σῶμα

«ὑποχείριον» — εἰς ὑποταγὴν ὑπὸ τὸν νέον νοῦν. (Α' Κορινθ. θ' 27 . Τοιουτοτρόπως λοιπόν, καὶ διὰ πικρῶν δοκιμασιῶν συχνάκις, τὸ νέον κτίσμα, μανθάνει νὰ ἐκτιμᾷ τὴν διακήρυξιν τοῦ λόγου τοῦ Κυρίου, ὅτι ἡ φυσικὴ καρδιά, τὸ θέλημα τῆς σαρκός, καίτοι σφαγὴν, καὶ μὴ κατέχον τὴν διακυβέρνησιν, ὑπ' οὐδεμίαν ἔννοιαν τῆς λέξεως εἶναι, «ἀπατηλὴ» ὑπεράνω πάντων συχνάκις «ἀπελπιστικῶς διεφθαρμένη», καὶ ἀπελπιστικῶς ἔνθερμος ἐν ταῖς προσπαθείαις αὐτῆς νὰ ἀνατρέψῃ τὴν κυβέρνησιν τῆς νέας θελήσεως, καὶ νὰ καταστρέψῃ τοιουτοτρόπως τὸ νέον κτίσμα, — ἵνα ἀναζήσῃ τὸ παλαιὸν κτίσμα, καὶ περιπατῇ κατὰ σάρκα, καὶ οὐχὶ κατὰ πνεῦμα.

Ὁ Κύριος σαφῶς διδάσκει ἡμᾶς, διὰ τοῦ Ἀποστόλου, ὅτι αἱ προτιμήσεις αὐτοῦ καὶ αἱ εὐνοιαὶ εἶναι αἱ αὐταὶ πρὸς πάντα τὰ νέα κτίσματα, — ἀναλόγως πρὸς τὸν ζῆλον αὐτῶν, ἀναλόγως πρὸς τὴν ἀγάπην αὐτῶν πρὸς αὐτόν, καὶ τὰς ἀρχάς, τὰς ἐκπροσωπουμένας ἐν αὐτῷ· καὶ ὅτι αἱ συνθῆκαι τοῦ φύλου, φυλῆς, χρώματος, κλπ. τοῦ θνητοῦ σώματος, οὐδεμίαν ἐπίδρασιν ἔξασκοῦσιν εἰς αὐτόν, ὅσον ἀφορᾷ τὴν περὶ τοῦ λαοῦ αὐτοῦ κρίσιν του, καὶ τὴν ἐκτίμησιν αὐτοῦ πρὸς αὐτούς, καὶ εἰς τὴν διανομὴν τῶν τελικῶν βραβείων. Γνωρίζοντες τὴν ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου ἄποψιν τοῦ Πατρός, πάντες οἱ τῆς νέας κτίσεως, δέον νὰ λάβωσι τὴν ἰδίαν ἄποψιν τοῦ ζητήματος τούτου, πρέπει νὰ ἐκτιμῶσι πάντα τὰ νέα κτίσματα ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ, ὡς «ἀδελφούς», πρέπει μετ' ἀγαθότητος νὰ συμπαθῶσι πρὸς πάντας, πρέπει νὰ ζητῶσι νὰ ὑπηρετῶσι τοὺς πάντας, πρέπει νὰ μὴ γνωρίζωσι διαιρέσεις μεταξὺ τῶν ἀδελφῶν, καὶ μεροληπτικότητος, ἐκτὸς ἐκείνης τὴν ὁποίαν ὁ Κύριος ἡμῶν ἔδειξεν, — εὐνοῶν καὶ τιμῶν ἐκείνους οἵτινες ἀπεδείκνυν τὸ μεγαλῆτερον μέτρον τοῦ ζήλου ὑπὲρ τοῦ ἔργου αὐτοῦ. Πᾶσα ὁμως αὕτη ἡ ἀμεροληψία, ἡ ἄγνοια τῶν φύλων, χρωμάτων, γένους, κλπ., ἀνήκει εἰς ἡμᾶς, ὡς εἰς νέαν κτίσιν, καὶ μόνον μερικῶς προσβάλει ἢ ἐπηρεάζει τὰ θνητὰ ἡμῶν σώματα, καὶ τὴν σχέσιν αὐτῶν πρὸς ἄλληλα, καὶ πρὸς τὸν κόσμον. Ἐπομένως ἡ εὐπρέπεια τῆς διαγωγῆς καὶ ἡ μεταξὺ τῶν φύλων σχέσις, πρέπει νὰ διατηρῇται ὑπὸ τῆς νέας κτίσεως.

Οὗτοι πραγματικῶς, πρέπει νὰ ἔχωσιν εὐρύτερόν τινα βαθμὸν σοφίας, καὶ συνέσεως, ἢ ὁ κόσμος, διότι ἀπεκυήθησαν ὑπὸ τοῦ πνεύματος τοῦ ὑγιαίνοντος νοός. Οὗτοι συνεπῶς δέον νὰ ἀναγνωρίζωσιν, ὅτι ὡς νέα κτίσις, ζητοῦντες νὰ βαδίσωσιν, οὐχὶ κατὰ σάρκα, ἀλλὰ κατὰ πνεῦμα, πρέπει νὰ ᾧσι περισσότερον προσεκτικοί, τῶν κοσμικῶν, τῶν φυσικῶν ἀνθρώπων, σχετικῶς πρὸς τὰς ἀδυναμίας τῆς σαρκὸς αὐτῶν, καὶ σχετικῶς πρὸς τινα μέτρα καὶ ὅρια τῆς καταλλήλου διαγωγῆς, κοσμιότητος, συντηρητικότητος, κλπ., μεταξὺ τῶν φύλων. Καθόσον δὲ τὸ νέον κτίσμα ζητεῖ τὴν πνευματικὴν ζωὴν, καὶ καθόσον ἀναγνωρίζει, ὅτι αἱ ὁρέ-

ξεις τῶν φύλων εἶναι πολέμιοι κατὰ τῶν συμφερόντων τῆς νέας κτίσεως, ἐπὶ τοσοῦτον οὗτοι δέον νὰ προσπαθῶσι, περισσότερον τοῦ κόσμου ἐν γενεῇ, ὅπως κάμινωσι τροχιάς εὐθείας τοῖς ποσὶν αὐτῶν, καὶ νὰ ἰδρῦωσιν ὅσον τὸ δυνατόν περισσότερα, καὶ φοβερώτερα ἐμπόδια μεταξὺ αὐτῶν καὶ τῶν πειρασμῶν.

Τὸ αὐτὸ ἐπιχείρημα ἐφαρμόζεται καὶ εἰς τὰς φυλετικὰς διακρίσεις. Ὑπάρχει οὐκ ὀλίγη τοῦ Πνεύματος καὶ ἐνότης τοῦ Πνεύματος, λυσιτελεῖν ὅλως διάφορος τῆς σχέσεως καὶ τῆς ἐνότητος τῆς σαρκός. Τὰ συμφέροντα τῆς νέας κτίσεως, πιστεύομεν, θέλουσι διατηρηθῆναι γενικώτερον, διὰ τῆς διατηρήσεως μέτρου τινὸς σαρκικοῦ ἀποχωρισμοῦ, διότι τὰ ἰδεώδη, αἱ γεύσεις, αἱ ὁρέξεις, αἱ διαθέσεις, κλπ., τῆς μιᾶς φυλῆς ἀναγκαίως εὐρίσκονται κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον εἰς ἀντίφασιν, καὶ σύρραξιν πρὸς τὰ ἰδεώδη, κλπ., τῆς ἑτέρας· ἐπομένως αἱ διαφοραὶ φυλαὶ τῆς ἀνθρωπότητος πιθανὸν θέλουσιν εὖρη τὰ πνευματικὰ αὐτῶν συμφέροντα, ὡς νέων κτισμάτων, καλλίτερον προφυλασσόμενα, καὶ διατηρούμενα διὰ τινος μέτρου ἀποχωρισμοῦ.

Οὐδεμία δὲ δυσκολία θὰ ὑπάρξῃ ἐπὶ τῶν ζητημάτων τούτων, εἰάν ἡ διάκρισις μεταξὺ τῶν νέων κτισμάτων καὶ τῶν σαρκικῶν σωμάτων, σαφῶς διακρίνηται. Καθὼς δὲ οἱ ἐν ἀρχῇ τοῦ κεφαλαίου παρατιθέμενοι λόγοι τοῦ Ἀποστόλου δὲν ἐπιτρέπουσι κατ' οὐδένα τρόπον, ὅπως οἱ ἄρρενες καὶ αἱ θήλειαι συναγελάζωνται ἐπὶ τὸ αὐτό, διότι πάντες οὗτοι ἀποτελοῦσι «μίαν» ἀδελφότητα ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ, τοιοῦτοτρόπως οἱ λόγοι οὗτοι ἐπίσης δὲν πρέπει νὰ ἐννηθῶσιν ὡς ὑπαινισσόμενοι οἷανδὴποτε σύμμιξιν μεταξὺ τῶν φύλων.

Οἱ λόγοι οὗτοι ἐπίσης, θέτουσιν ἐνώπιον ἡμῶν τὸν κανόνα τῆς πνευματικῆς ἐκτιμήσεως καὶ σχέσεως, ὡς καὶ τῆς υποχρεώσεως ἡμῶν πρὸς ἀλλήλους ἐν πᾶσι τοῖς ζητήμασι, τοῖς τε πνευματικοῖς καὶ τοῖς ὕλικοις.

Ο ΑΝΗΡ ΚΑΙ Η ΓΥΝΗ ΕΝ ΤΗ ΘΕΙΑ ΔΙΑΤΑΞΕΙ.

Ὁ Ἀπόστολος διακηρύττει, ὅτι, «ἡ κεφαλὴ παντὸς ἀνδρὸς ὁ Χριστὸς ἐστὶ, κεφαλὴ δὲ γυναικὸς ἀνὴρ, κεφαλὴ δὲ Χριστοῦ ὁ Θεός» (Α' Κορινθ. ια' 3). Αὕτη δὲ εἶναι ἡ ὁμοειδὴς διδασκαλία τῶν Γραφῶν. Καθὼς δὲ ὁ Ἀπόστολος ὑποδεικνύει, ἡ ἐξουσία τοῦ ἀνδρὸς φαίνεται ὅτι ἦτο Θεία βουλή, ὑποδεικνυομένη διὰ τῆς δημιουργίας τοῦ ἀνδρὸς πρῶτον, καὶ τῆς γυναικὸς ἀκολούθως, ὡς κχωρισμένον μέλος αὐτοῦ. Ὁ Ἀπόστολος ἐξετάζει ἀκριβῶς τὸ ζήτημα τοῦτο, οἱ δὲ λόγοι αὐτοῦ εἶναι, «Ὁ ἀνὴρ εἶναι εἰκὼν καὶ δόξα τοῦ Θεοῦ, γυνὴ δὲ ἀνδρὸς δόξα ἐστίν. Οὐ γὰρ ἐστὶν ἀνὴρ ἐκ γυναικὸς, ἀλλὰ γυνὴ ἐκ ἀνδρὸς. Καὶ γὰρ οὐκ ἐκτίσθη ἀνὴρ διὰ τὴν γυναῖκα, (διὰ νὰ εἶναι βοηθὸς καὶ σύντροφος αὐτῆς), ἀλλὰ

γυνή διὰ τὸν ἄνδρα (ὥπως εἶναι βοηθὸς αὐτοῦ). Διὰ τοῦτο ὀφείλει ἡ γυνή ἐξουσίαν ἔχειν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς αὐτῆς» — Α' Κορινθ. ια' 7-12.

Δέον δὲ νὰ σημειωθῇ, ὅτι τοῦτο δὲν εἶναι ἐπιχείρημα σχετιζόμενον πρὸς τὴν σχέσιν τὴν ὑφισταμένην διὰ συμβολαίου μεταξὺ συζύγων καὶ συζύγων, ἀλλ' εἶναι ἐπιχείρημα ἔτι εὐρυτέρας ἀκόμῃ σημασίας, βασιζόμενον ἐπὶ τῆς σχέσεως τῶν φύλων συμφῶνως πρὸς τὴν διάταξιν τῆς Θείας δημιουργίας καὶ προθέσεως. Οὐδὲν ὑπάρχει τὸ εἰσηγητικόν ἐν τοῖς ὑπὸ τοῦ Ἀποστόλου ἐνταῦθα λεγομένοις, ἢ ἀλλαχοῦ τῶν Γραφῶν, ὅτι ὁ ἀνὴρ εἶναι δεσπότης, ἡ δὲ γυνή δούλη αὐτοῦ, ὅπερ φαίνεται νὰ εἶναι ἐσφαλμένη ἀντίληψις τοῦ ζητήματος, καὶ συχνάκις ὑποστηρίζεται ὑπὸ τινων, ἀλλὰ τὸ ὅποῖον, πιστεύομεν, ὅτι οὐδέποτε ὑποστηρίζεται ὑπὸ τῶν ἐχόντων «τὸν νοῦν τοῦ Χριστοῦ». Ἐν τῇ Θεῇ διατάξει, ἡ οἰκογένεια εἶναι ἡ ἔνωσις τοῦ παρόντος καιροῦ, ἕκαστος δὲ ἀνὴρ, ἀφικνούμενος εἰς ὄριμον ἡλικίαν ἔχει τὸ προνόμιον νὰ ἐγκαταστήσῃ οἰκογένειαν, ἥς αὐτὸς θὰ εἶναι ἡ ὑπεύθυνος κεφαλὴ καὶ ἀντιπρόσωπος ἐνώπιον Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων.

Η ΕΞΟΥΣΙΑ ΤΟΥ ΑΝΔΡΟΣ ΔΕΝ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΕΙΝΑΙ ΤΥΡΑΝΝΙΚΗ.

Ὅτι ἡ ἐξουσία τοῦ ἀνδρός ὡς κεφαλῆς, δὲν σημαίνει τυραννίαν, καταφαίνεται ἐκ τῆς διακηρύξεως τοῦ Ἀποστόλου, ὅτι ὁ Χριστὸς εἶναι ἡ κεφαλὴ τῆς Ἐκκλησίας, κεφαλὴ τοῦ ἀνδρός· ἡ δὲ περαιτέρω αὐτοῦ διακήρυξις εἶναι ὅτι ὁ Θεός, ὁ Πατήρ, εἶναι ἡ κεφαλὴ τοῦ Χριστοῦ. Οὐδεμίαν τυραννίαν εὐρίσκομεν οὔτε εἰς τὰς σχέσεις τοῦ Υἱοῦ πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν, οὔτε εἰς τὰς σχέσεις τοῦ Πατρὸς πρὸς τὸν Υἱόν. Ἐν τούτοις ἡ σχέσις τῆς κεφαλῆς, συνεπάγεται εὐθύνην, μέριμναν, φροντίδα, πρόνοιαν. Τοιοῦτοτρόπως ὁ Οὐράνιος Πατήρ ἐπρονόησε διὰ τὸν Υἱόν, ὅποια δὲ ἔνδοξος πρόνοια ἦτο ἐκείνη. Εἶναι ἀληθές, ὅτι ἡ διεξαγωγή τοῦ Θεοῦ σχεδίου συνεπήγαγε παθήματα, καὶ θυσίαν ἐκ μέρους τοῦ Υἱοῦ· ἐν τούτοις ὁ ἀγαπητὸς Πατήρ διέτοξε τὸ σχέδιον αὐτοῦ οὐχὶ πρισσότερον δοιμύ, οὐχὶ περισσότερον πύρινον, παρ' ὅσον ἦτο ἀναγκαῖον ἐν τῇ ἐκτελέσει τῆς μεγάλης αὐτοῦ θαυμασίου βουλῆς, ἐν τῇ ὁποίᾳ ὁ Υἱός, ὁ ἤδη ὑπερυψωμένος ὑπεράνω ἀρχῶν καὶ δυνάμεων καὶ παντὸς ὀνόματος ὀνομαζομένου, τοιοῦτον ἔντιμον μέρος ἔλαβεν. Ὁ Υἱὸς ἔχαιρεν ἐπὶ τῷ προνομίῳ, τὸ ὅποῖον ἀπελάμβανε, τοῦ νὰ θυσιάσῃ καὶ ὑπακούσῃ εἰς τὸ σχέδιον τοῦ Πατρὸς, χαίρει δὲ ἐπίσης εἰς τὰς δόξας, εἰς τὰς ὁποίας εἰσῆλθεν, καὶ εἰς τὰς μελλούσας τοιαύτας. Τὸ αὐτὸ συμβαίνει καὶ μὲ τὴν ἐξουσίαν τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ ἐπὶ τῆς Ἐκκλησίας. Ἀντὶ ἡ ἐξουσία Αὐτοῦ αὕτη νὰ σημαίνῃ τυραννίαν δι' ἡμᾶς, σημαίνει, ἡ μᾶλ-

λον ἢ λέξεις αὕτη εἶναι συνώνυμος τῆς ἀγάπης, μερίμνης, καὶ ὠφελείας διὰ πάντα τὰ μέλη τῆς νέας κτίσεως. Ὅμοίως καὶ ἡ ἐξουσία τοῦ συζύγου ἐπὶ τῆς συζύγου αὐτοῦ καὶ τῶν τέκνων αὐτοῦ, ὡς κεφαλῆς σημαίνει εὐθύνην, εἰδικὴν φροντίδα, ὡς προμηθευτῆς, ὁδηγός, προστάτης, ὑπόδειγμα, προνοητῆς, καὶ ὁπαδός τῆς τάξεως. "Ω! ἐὰν πάντες οἱ πατέρες ἠδύναντο καταλλήλως νὰ ἴδωσι τὰ καθήκοντα αὐτῶν, τὰς εὐθύνας αὐτῶν, τὰ φυσικὰ αὐτῶν προνόμια, ὑπὸ τὴν Θεῖαν διάταξιν, καὶ ἀφ' οὗ ἴδωσι ταῦτα, ἐὰν ἠδύναντο νὰ μεταχειρισθῶσι ταῦτα, καὶ οὐχὶ νὰ τὰ καταχρασθῶσιν!

Ὅταν ἀναγινώσκωμεν εἰς τὴν Γένεσιν, ὡς μέρος τῆς ἀρχῆς ἡ καταδικαστικῆς ἀποφάσεως κατὰ τῆς μητρὸς Εὐας, καὶ ἐμμέσως ἐπὶ πασῶν τῶν θυγατέρων αὐτῆς, τοὺς λόγους, «Θὰ ἐπιθυμῆς τὸν ἄνδρα σου, καὶ αὐτὸς θέλει σὲ ἐξουσιάζει», καὶ κατόπιν παρατηρήσωμεν διὰ νὰ κατανοήσωμεν τίνι τρόπῳ ἡ ἐξουσία αὐτῇ ἐξησκήθη καθ' ἅπαντα τὸν κόσμον, εὐρίσκωμεν ὅτι εἰς πολλὰς περιστάσεις ἡ ἐξουσία αὕτη ἀπέβη τυραννικὴ, καὶ ὅτι ἡ δύναμις τῆς διανοίας καὶ τῆς φύσεως τοῦ πεπτωκότος ἀνθρώπου, οὐχὶ ἀσυνήθως ἐξησκήθη πρὸς ζημίαν, ἀντὶ πρὸς παρηγορίαν, καὶ ὕψος τῆς συζύγου καὶ τῶν τέκνων. Πάντες οἱ ἀγαθοί, εὐγενεῖς ἄνδρες τε γυναῖκες, πρέπει νὰ ἀποδοκιμάζωσι τὴν τοιαύτην κατάστασιν τῶν πραγμάτων· δυνάμεθα δὲ νὰ εἰκάσωμεν ὅτι τοιαύτη τις κατάχρησις τῆς δυνάμεως εἶναι προσβλητικὴ καὶ ἐπονείδιστος ἐνώπιον τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ Δημιουργοῦ.

Ἡ κακὴ χρῆσις τῆς φυσικῆς καὶ διανοητικῆς ἰσχύος ἐκ μέρους ἀρρένων τινῶν συζύγων καὶ πατέρων ἀναμφιβόλως ἀντέδρασεν ἐπὶ τῆς ἰδίας ἐαυτῶν εὐτυχίας, καὶ πρὸς τὴν γενικὴν ἐξαχρείωσιν τοῦ γένους· διότι καίτοι ἡ γυνὴ ἐκ φύσεως κλίνει νὰ ἐπιζητῇ κεφαλὴν τινα καὶ νὰ ζητῇ καὶ νὰ ὑπακούῃ πᾶν ὅ,τι ἀναγνωρίζει ὡς δικαίαν ἐξουσίαν («Θὰ ἐπιθυμῆς τὸν ἄνδρα σου»), ἐν τούτοις αἱ καταχρήσεις τῆς κεφαλῆς αὐτῆς, καὶ τὰ κακὰ παραδείγματα τὰ ὑπ' ἄλλήλων πρὸςβαλλόμενα, διέστρεψαν εἰς μέγαν βαθμὸν τὴν ἄλλοτε, ἔτι δὲ καὶ νῦν, ὑποτακτικὴν γυναικίαν φυσικὴν διάθεσιν. Ἐνεκεν τοῦ ἐξαναγκασμοῦ, ὅπως ὑπερασπίσῃ ἐαυτὴν ἐξ ἀνάγκης κατὰ τῶν ἀλόγων ἀπαιτήσεων τοῦ ἐγωῖσμοῦ καὶ τῆς τυραννίας, τὸ γενικὸν ἀποτέλεσμα ὑπῆρξεν ἐξαχρειωτικόν δι' ὅλοκληρον τὸ γένος, οὔτως ὥστε ἐνῶ ἡ φυσικὴ καὶ ἡ Γραφικὴ διάταξις λίαν γενικῶς ἀναγνωρίζεται, ἐν τούτοις οὔτε οἱ ἄνδρες, οὔτε αἱ γυναῖκες ἐν γένει γνωρίζουσιν τίνι τρόπῳ νὰ προσαρμόσωσιν ἑαυτοὺς καὶ ἑαυτάς εἰς τὴν παροῦσαν ἐκτροχιασμένην καὶ διατετραγμένην κατάστασιν τῶν κοινωνικῶν ὑποθέσεων.

Ὡς συνέπεια δὲ τούτου εὐρίσκωμεν συνήθως τοὺς πεπτωκότας ἄνδρας, ἀγωνιζομένους ὅπως ἀποκτήσωσι τὴν δεσποτείαν καὶ τὴν ἐξουσίαν τῆς κεφαλῆς, διὰ τὴν ὁποίαν εἶναι ἐντελῶς ἀκατάλ-

ληλοι, μόνον καὶ μόνον ἵνα καταχρασθῶσι ταύτης, χάριν τῶν ἐγωϊστικῶν αὐτῶν συμφερόντων· συγχρόνως δέ, καὶ παραμελοῦντας νὰ ἀναγνωρίσωσι καὶ νὰ ἐκτιμήσωσι τὴν κατάλληλον αὐτῶν ἐξουσίαν καὶ εὐθύνην, ὡς προστατῶν τῆς οἰκογενείας. Βλέπομεν τὴν γυναῖκα ἐπίσης διεφθαρμένην, καὶ ἐγωϊστικὴν, διατεθειμένην οὐχὶ μόνον νὰ ἐπαναστατήσῃ κατὰ μιᾶς παραλόγου καὶ ἀκαταλλήλου κεφαλῆς αὐτῆς, ἀλλὰ καὶ νὰ διαφιλονεικῇ οἶανδῆποτε καὶ πᾶσαν πρότασιν, καὶ νὰ ἐρίξῃ μικροπρεπῶς, καὶ νὰ διαπραγματεύηται μικρολόγως περὶ αὐτῆς· ἐνῷ δὲ οὐδόλως ἀξιοὶ ὅπως γείνη καὶ ἡ προστάτρια καὶ ἡ τροφοδότις τῆς οἰκογενείας, ἐν τούτοις προσπαθεῖ ἐμμέσως ἢ ἀμέσως νὰ σφετερισθῇ τὴν ἐξουσίαν τῆς κεφαλῆς τοῦ οἴκου, καὶ νὰ καταλάβῃ καὶ νὰ ἔχῃ ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν αὐτῆς τὸ βαλάντιον καὶ τὴν οἰκογένειαν. Ὅπου δῆποτε δὲ αἱ συνθῆκαι αὗται ἐπικρατοῦσιν, ἀντίθετοι οὖσαι πρὸς τὴν Θεῖαν διάταξιν καὶ σχέδιον, θᾶπτον ἢ βράδιον, θὰ ἀποφέρωσι κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον πικροὺς καρπούς — ὅσον δῆποτε συνεταὶ καὶ ἀναγκαῖαι φαίνονται ὅτι εἶναι αὗται ἐπὶ τινα καιρόν. Οἱ εἰρηνικοὶ καρποὶ τῆς δικαιοσύνης, δέον νὰ ἀναμένωνται μόνον ὅταν ἀκολουθῶμεν τὴν Θεῖαν φυσικὴν διάταξιν. Δυνατὸν νὰ προβληθῇ ὑλὸ τινος τὸ ἐπιχείρημα, ὅτι κατὰ τὴν παροῦσαν διάταξιν τῶν πραγμάτων, αἱ τοιαῦται στενοχωρίαι εἶναι ἀναπόφευκτοι, ὅτι οἱ ἐγωϊστικοὶ ἄνδρες θὰ ὑπερπηδήσωσι. τὰ ὅρια τῆς Θεῆας διατάξεως καὶ προθέσεως, καὶ ὅτι αἱ ἐγωϊστικαὶ γυναῖκες θὰ πράξωσι τὸ αὐτό· ὅτι ἐπομένως ἡ εἰρήνη, ἡ τάξις καὶ αἱ εὐλογίαι αἱ προορισθεῖσαι διὰ τὸν τέλειον ἄνδρα, οὐδέποτε δύνανται νὰ πραγματοποιηθῶσιν ὑπὸ τῶν πεπτωκότων αὐτῶν τέκνων, καὶ ὅτι τὸ μόνον κατορθωτὸν φάρμακον διὰ τὰς στενοχωρίας τῆς παρούσης οἰκογενείας, τὰς προελθούσας ἔνεκεν τῆς πτώσεως τοῦ Ἀδὰμ καὶ τῆς περιφρονήσεως τοῦ Θεοῦ σχεδίου, εἶναι ἡ ἀποκατάστασις. Πρὸς ταῦτα συμφωνοῦμεν καὶ ἐκ καρδίας ἀπαγγέλομεν τὴν προσευχὴν τοῦ Κυρίου, «Ελθέτω ἡ Βασιλεία Σου, γενηθῇτω τὸ θέλημά Σου, ὡς ἐν οὐρανῷ καὶ ἐπὶ τῆς γῆς».

Δὲν ἐξετάζωμεν ἤδη τὴν πιθανότητα τῆς ἐπαναφορᾶς τῆς τάξεως ἐκ τοῦ μέσου τῆς ἀταξίας μεταξὺ τῆς ἀνθρωπότητος, ἀλλὰ τὴν κατάλληλον διάταξιν καὶ διαγωγὴν ἐν τῇ ζωῇ τῆς νέας κτίσεως, σχετικῶς πρὸς τὸν οἶκον, τὴν οἰκογένειαν, κλπ., καὶ περὶ τῶν καθηκόντων τοῦ ἐνὸς πρὸς τὸν ἕτερον, ὡς συζύγου πρὸς σύζυγον, γονέων πρὸς τέκνα. Θὰ ἡδυνάμεθα καταλλήλως νὰ ἐξετάσωμεν τὸ ζήτημα τοῦτο ὑπὸ τὸ κεφάλαιον τῶν καθηκόντων καὶ ὑποχρεώσεων τῶν Χριστιανῶν ἀνδρῶν καὶ Χριστιανῶν γυναικῶν, ἐὰν ὁ ὅρος Χριστιανὸς δὲν εἶχεν ἀπολέσῃ τόσον μέγα μέρος ἐκ τῆς ἀρχικῆς αὐτοῦ σημασίας, ὥστε σήμερον γενικῶς νὰ κατανοῇται ὡς σημαίνων πᾶν ἄτομον, εἴτε Ἰουδαῖον ὄντα, ἢ ἐθνικόν. Ἀκριβῶς δὲ εἰπεῖν, ἡ λέξις Χριστιανὸς σημαίνουσα τὸν πιστεύοντα

εἰς, καὶ ἀκολουθοῦντα, τὸν Ἰησοῦν τὸν ἐκ Ναζαρέτ, εἶναι ἐφαρμόσιμος μόνον εἰς τὴν νέαν κτίσιν. Ἡ λοξοδρομία δὲ αὕτη κατέστη τόσον κοινὴ τόσον γενικὴ, ὥστε ἡμεῖς ἰδιαιτέρως ὀρίζομεν τοὺς τοιοῦτους ἀληθῶς πιστοὺς ἀφιερωμένους, ὡς τὴν νέαν κτίσιν.

Ὁ Ἀπόστολος σαφῶς ὑποδεικνύει ὅτι ἡ σχέσις τοῦ γάμου μεταξὺ τῆς ἀνθρωπότητος, ἐσκοπεῖτο ὑπὸ τὴν Θεῖαν διάταξιν, ὅπως εἶναι εἰκὼν, ἢ τύπος τῆς σχέσεως μεταξὺ Χριστοῦ καὶ τῆς Ἐκκλησίας, τῆς νύμφης αὐτοῦ, — τοῦ σώματός του. Ἡ γλῶσσα αὐτοῦ εἶναι λίαν σαφεστάτη.

«Αἱ γυναῖκες τοῖς ἰδίοις ἀνδράσιν ὑποτάσσεσθε, ὡς τῷ Κυρίῳ. Ὅτι ὁ ἀνὴρ ἐστὶ κεφαλὴ τῆς γυναικός, ὡς καὶ ὁ Χριστὸς κεφαλὴ τῆς Ἐκκλησίας. Καὶ αὐτὸς ἐστὶ σωτὴρ τοῦ σώματος. Ἀλλ' ὥσπερ ἡ Ἐκκλησία ὑποτάσσεται τῷ Χριστῷ, οὕτω καὶ αἱ γυναῖκες τοῖς ἰδίοις ἀνδράσιν, ἐν παντί. Οἱ ἄνδρες ἀγαπᾶτε τὰς γυναῖκας ἑαυτῶν, καθὼς καὶ ὁ Χριστὸς ἠγάπησε τὴν Ἐκκλησίαν, καὶ ἑαυτὸν παρέδωκεν ὑπὲρ αὐτῆς ἵνα αὐτὴν ἀγιάσῃ, καθαρίσας τῷ λουτρῷ τοῦ ὕδατος ἐν ῥήματι, ἵνα παραστήσῃ αὐτὴν ἑαυτῷ ἕνδοξον, τὴν Ἐκκλησίαν, μὴ ἔχουσαν σπῖλον ἢ ρυτίδα ἢ τι τῶν τοιούτων, ἀλλ' ἵνα ᾖ ἁγία καὶ ἁμωμος. Οὕτως ὀφείλουσιν οἱ ἄνδρες ἀγαπᾶν τὰς ἑαυτῶν γυναῖκας, ὡς τὰ ἑαυτῶν σώματα. Ὁ ἀγαπῶν τὴν ἑαυτοῦ γυναῖκα, ἑαυτὸν ἀγαπᾷ, οὐδεὶς γάρ ποτε τὴν ἑαυτοῦ σάρκα ἐμίσησεν, ἀλλ' ἐκτρέφει καὶ θάλπει αὐτήν, καθὼς καὶ ὁ Κύριος τὴν Ἐκκλησίαν ὅτι μέλη ἐσμεν τοῦ σώματος αὐτοῦ, ἐκ τῆς σαρκὸς αὐτοῦ, καὶ ἐκ τῶν ὀστέων αὐτοῦ», «Ἀντὶ τούτου καταλείψει ἄνθρωπος τὸν πατέρα αὐτοῦ καὶ τὴν μητέρα, καὶ προσκολληθήσεται πρὸς τὴν γυναῖκα αὐτοῦ, καὶ ἕσονται οἱ δύο εἰς σάρκα μίαν». Τὸ μυστήριον τοῦτο μέγα ἐστίν· ἐγὼ δὲ λέγω εἰς Χριστὸν καὶ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν. Πλὴν καὶ ὑμεῖς οἱ καθ' ἓνα, ἕκαστος τὴν ἑαυτοῦ γυναῖκα, οὕτως ἀγαπάτω ὡς ἑαυτόν, ἢ δὲ γυνὴ ἵνα φοβῆται τὸν ἄνδρα». — Ἐφ. ε' 22-33.

Τὸ γεγονός, ὅτι αἱ τυπικαὶ ἐνώσεις εἶναι γενικῶς τόσον ἀτελεῖς, καὶ τόσον ἀνικανοποίητοι, δὲν ἀκυροῖ τὴν γνώμην ὅτι ὁ γάμος ἐσκοπεῖτο ὡς τύπος ἀκριβῶς καθὼς πολλαὶ τῶν θυσιῶν τοῦ Ἰσραὴλ ἦσαν ἀτελεῖς καὶ μὴ ἱκανοποιητικαί, ἀλλ' ἐν τούτοις ἀπετέλουν τύπους τῆς ἀληθοῦς θυσίας. Ἡ νέα κτίσις δέον νὰ ἐκτιμᾷ τὸν τυπικόν, ἐπίγειον γάμον καὶ τὰ κατάλληλα αὐτοῦ καθήκοντα καὶ εὐθύνas εἰς τὸν ἀνώτατον βαθμόν, διότι, ἢ ἕνεκα τῆς ἐκτιμήσεως αὐτῶν εἰς τὴν ἀντιτυπικὴν ἔνωσιν μεταξὺ τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς Ἐκκλησίας Αὐτοῦ. Οὕτως θεωρουμένου τοῦ ζητήματος, ἕκαστον Χριστιανὸς ἀνὴρ θὰ εὐρίσκη τὸ πλεόν μεγαλοπρεπέστερον παράδειγμα ὡς πρὸς τὴν ἐκτέλεσιν τῶν καθηκόντων αὐτοῦ καὶ εὐθυνῶν πρὸς τὴν σύζυγον αὐτοῦ, ἐν τῇ μερίμνῃ τοῦ Κυρίου διὰ τὴν Ἐκκλησίαν, καὶ διὰ πάντα τὰ συμφέροντα αὐτῆς, πρὸςκαίρα, πνευματικά, παρόντα καὶ μέλλοντα, μέχρι τοῦ

βαθμοῦ τῆς θυσίας τῆς ἑαυτοῦ ζωῆς υπὲρ αὐτῆς. Ὁμοίως δὲ καὶ ἡ σύζυγος, καθόσον αὕτη θὰ ἐκτιμᾷ τὰ καθήκοντα καὶ τὰς εὐθύνας τῆς Ἐκκλησίας πρὸς τὸν Κύριον, θὰ διακρίνη τὰ ὑψηλότερα ἰδεώδη τῶν καθηκόντων καὶ τῆς σχέσεως τῆς συζύγου πρὸς τὸν σῖζυγον αὐτῆς, ὡς συντρόφου καὶ βοηθοῦ αὐτῆς. Δὲν πρέπει ὅμως νὰ ἀναμένωμεν, ὅτι αἱ ἰδιαίτεραι αὗται σχέσεις, καὶ ἡ κατάλληλος ἐφαρμογὴ θέλει κατανοηθῇ πρεπόντως, εἰμὴ μόνον ὑπὸ ἐκείνων οἵτινες ἔχουσι τὸν νοῦν τοῦ Χριστοῦ. Ἐπομένως, ἐνῷ προτρέπομεν πάντας, οἵτινες ἀνέλαβον τὸ συμβόλαιον τοῦ γάμου νὰ ἀναγνωρίσωσιν ὅσον τὸ δυνατόν περισσότερον τὸ Θεῖον ἰδεῶδες, ἡμεῖς, ἐν τούτοις παρατηροῦμεν, ὅτι οὐδεὶς δύναται νὰ ἐκτιμήσῃ καὶ κατανοήσῃ καὶ ἐφαρμόσῃ πάσας τὰς ἀρχὰς καὶ τὰ ἰδεῶδη τὰ πρὸς τὸν τύπον τοῦτον συνεχόμενα, ἐκτὸς ἐκείνων οἵτινες ἀπεκυήθησαν ὑπὸ τοῦ Πνεύματος — ἡ νέα Κτίσις — διότι οὗτοι καὶ μόνον ἔχουσι τὸν νοῦν τοῦ Χριστοῦ.

Πιθανὸν νὰ προταθῇ ὑπὸ τινος ἡ σκέψις, ὅτι, ἐπειδὴ τὰ ἅτομα τῆς ἀνθρωπίνης φυλῆς, δὲν ὑπέστησαν πάντα τὴν πτῶσιν εἰς τὸν ἴδιον βαθμόν, οὐχὶ ἀσυνήθως συμβαίνει, ὥστε ἡ σύζυγος νὰ κατέχῃ ἀνωτέρας ιδιότητος νοός καὶ καρδίας, τοῦ ἀνδρὸς αὐτῆς. Καὶ ἐγείρεται τὸ ἐρώτημα· δὲν πρέπει οὗτοι ὑπὸ τοιαύτας συνθήκας νὰ θεωρῶσι μίαν τοιαύτην σύζυγον, πεπροικισμένην δι' ἀνωτέρων ταλάντων, κρίσεως καὶ ἱκανότητος, δὲν πρέπει νὰ θεωρῇται ἡ τοιαύτη σύζυγος, ὡς ἡ κεφαλὴ τῆς οἰκογενείας, ὁ δὲ σύζυγος ὡς ὁ βοηθὸς αὐτῆς καὶ σύντροφος; Ἀποκρινόμεθα Οὐχί. Ἡ Θεία διάταξις κατεπατήθη εἰς τὸν τοιοῦτον γάμον· διότι οὐδεμία γυνὴ πρέπει νὰ λαμβάνῃ σύζυγον ἄνδρα, κατώτερον αὐτῆς κατὰ τὸν χαρακτῆρα καὶ τὰ τάλαντα, — ἄνδρα, τὸν ὁποῖον αὕτη δὲν θὰ ἠδύνατο καταλλήλως νὰ ἀναγνωρίσῃ ὡς «κεφαλὴν» αὐτῆς. Οὐδεὶς δὲ ἀνὴρ, πρέπει νὰ νυμφεύηται γυναῖκα, ἀνωτέραν αὐτοῦ. Ἀλλ' οὔτε καὶ ἐκεῖνος ὅστις ἐγένετο νέον κτίσμα ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ πρέπει νὰ τίθηται ὑπὸ ζυγὸν ἄνισον μεθ' ἑνὸς ὅστις εἶναι ἀκόμη γῆϊνος, ἐκ τῆς γῆς — ἀδιάφορον ὅποσον εὐγενὴς καὶ τιμώμενος πιθανὸν νὰ εἶναι οὗτος. Ὅτι δὲ τὸ νέον κτίσμα πρέπει νὰ εἰσέρχεται εἰς γάμου κοινωνίαν, «μόνον ἐν Κυρίῳ» εἶναι γνώμη, τὴν ὁποίαν δὲν πρέπει νὰ ἀγνοῶμεν, ἡ δὲ καταπάτησις καὶ παραμέλησις ταύτης, ἐπέφερε σοβαρὰς δυσκολίας εἰς πολλοὺς ἐκ τοῦ λαοῦ τοῦ Κυρίου.

Ο ΓΑΜΟΣ ΤΩΝ ΝΕΩΝ ΚΤΙΣΜΑΤΩΝ.

Ἐν τούτοις, ὅταν ἅπαξ ἡ συζυγικὴ ἔνωσις ἐπετεύχῃ, εἶναι πλεονεκτήματα πολὺ ἀργά νὰ μετανοήσωμεν διὰ τοῦτο, οὐδὲν δὲ ἕτερον ὑπολείπεται διὰ τὸ τέκνον τοῦ Θεοῦ, εἰμὴ νὰ διεκπεραιώσῃ τὴν διαθήκην τοῦ γάμου αὐτοῦ ἀπεριορίστως, ἐν τε τῷ γράμματι καὶ

τῷ πνεύματι αὐτοῦ, ἀναλόγως πρὸς τὴν ἱκανότητα αὐτοῦ ἢ αὐ-
 τῆς. Ἐὰν ἀμφοτέροι εἶναι νέα κτίσματα, καὶ ἡ σύζευξις κατάλ-
 ληλος, οὐδεμία δυσκολία θὰ παρεμβάληται ἐξ ἐκατέρων τῶν
 μερῶν διὰ τὴν δέουσαν διάταξιν καὶ διεύθυνσιν τοῦ οἴκου· ἐν του-
 τοῖς ἡ συμφωνία καὶ τὸ εὐσυμβίβαστον τῶν φυσικῶν διαθέσε-
 ων καὶ ὁρέξεων πρέπει δεόντως νὰ λαμβάνηται ὑπ' ὄψιν. Ὁ ἀλη-
 θὴς Χριστιανὸς σύζυγος, ὁ ἔχων τὸν νοῦν τοῦ Χριστοῦ, θὰ ἀγα-
 πᾷ τὴν σύζυγον αὐτοῦ, θὰ ἐνθυμῆται ὅτι εἰσῆλθεν εἰς διαθήκην,
 ὅπως περιθάλλῃ αὐτήν, φροντίξῃ περὶ αὐτῆς, καὶ νὰ προνοῇ περὶ
 αὐτῆς ὄχι μόνον διὰ τὰς φυσικὰς ἀνάγκας, ἀλλ' ἐπίσης καὶ διὰ
 τὴν περίθαλψιν καὶ διατροφήν τῆς καρδίας καὶ αἰσθημάτων αὐ-
 τῆς. Ὁ τοιοῦτος σύζυγος δὲν πρέπει νὰ νομίζῃ ὅτι ἐξεπλήρωσε
 τὸ καθήκον αὐτοῦ, διότι προμηθεύει ἀπλῶς τὰ ἀναγκαῖα καὶ τὰς
 ἀναπαύσεις τῆς τροφῆς, ἐνδυμάτων, καὶ στέγης, ἀλλὰ πρέπει νὰ
 ἀναγνωρίξῃ ὑποχρέωσίν τινα πρὸς τὴν σύζυγον αὐτοῦ, ὅπως λαμ-
 βάνῃ ὑπ' ὄψιν αὐτοῦ ἐπίσης καὶ τὰ διανοητικά, ἠθικά, καὶ πνευ-
 ματικά αὐτῆς συμφέροντα. Οὗτος δὲν πρέπει νὰ ἱκανοποιῇται,
 ὅπως ὁ χρόνος αὐτῆς ὀλόκληρος ἀπορροαῖται εἰς τὰ καθήκοντα
 καὶ τὰς μερίμνας τοῦ οἴκου, ἀλλὰ πρέπει νὰ ζητῇ, ἀναλόγως πρὸς
 τὴν ἑαυτοῦ ἱκανότητα, τὴν καλλιέργειαν τοῦ νοῦς καὶ τῆς καρ-
 δίας αὐτῆς,—χρησιμοποιῶν τὴν ἐξουσίαν αὐτοῦ ὡς κεφαλὴ, εἰς
 τὴν τοιαύτην διάταξιν τῶν ὑποθέσεων αὐτῆς, ὥστε νὰ ἔχῃ αὕτη
 τὸν κατάλληλον καὶ λογικὸν χρόνον πρὸς πνευματικὴν ἐπικοινων-
 νίαν καὶ σπουδὴν τῆς ἀληθείας. Ὁ τοιοῦτος σύζυγος δὲν θὰ λη-
 σμονῇ, ὅτι καθὼς συμβαίνει πρὸς ἅπαν τὸ ὑπόλοιπον τῆς ἀνθρω-
 πίνης οἰκογενείας, ὁ ἐγωϊσμὸς εἶναι κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον
 ἐνσφηνωμένος ἐν τῇ θνητῇ αὐτοῦ σαρκί, καὶ ὅτι ὡς νέον κτίσμα,
 θὰ προσέχῃ ὅπως μὴ ἡ διάθεσις αὕτη προξενήσῃ κακὸν ἢ ζημί-
 αν τινα εἰς τοὺς ἄλλους — κυρίως δὲ εἰς τὴν σύζυγον αὐτοῦ καὶ
 τὰ τέκνα, ἅτινα εἶναι σάραξ ἐκ τῆς σαρκὸς αὐτοῦ, καὶ ὁστέα
 ἐκ τῶν ὁστέων αὐτοῦ.

Ἡ ἐξουσία τῆς κεφαλῆς ἐν τῇ οἰκογενείᾳ, οὕτως ἐξασκου-
 μένη διὰ τὴν προαγωγὴν τῆς εὐμαρείας ἐκείνων οἵτινες ὑπάγονται
 ὑπὸ τὴν μερίμναν αὐτῆς, πρὸς καθοδηγίαν, συμβουλὰς, κλπ.,
 καθὼς καὶ πρὸς προμήθειαν τῶν ἀναγκαίων δι' αὐτούς, μακρὰν
 ἀπέχει ἀπὸ τοῦ νὰ εἶναι τυραννική. Ἀλλ' οὔτε καὶ τὸ πνεῦμα τῆς
 ἀγάπης παρὰ τῷ τοιούτῳ συζύγῳ πρέπει νὰ ἀγνοῇ τὰς ὁρέξεις
 καὶ ἀντιπαθείας τῆς συζύγου αὐτοῦ, καὶ τὰς καταλλήλους διδο-
 μένας ὑπ' αὐτῆς συμβουλὰς. Οὗτος δέον νὰ ἀναγνωρίξῃ τὸ
 γεγονός, ὅτι ἐνῷ ὁ τέλειος Ἀδάμ κατεῖχε πάσας τὰς ιδιότητες
 τοῦ ἀνδρισμοῦ, ὁ ἀποχωρισμὸς τῆς Εὕας συνεπήγαγε καὶ τὸν
 ἀποχωρισμὸν τινων ἐκ τῶν ιδιοτήτων ἐκείνων· πρέπει ἐπίσης νὰ
 ἀναγνωρίσῃ, ὅτι καίτοι ἡ δύναμις τοῦ νοῦς καὶ τοῦ σώματος κα-
 τὰ Θεῖαν διάταξιν παραμένει παρ' αὐτῷ, καὶ συνιστᾷ τὸν ἄνδρα,

κεφαλὴν τῆς οἰκογενείας, ἐν τούτοις ὑπάρχουσιν ἰδιότητες τινές τοῦ χαρακτήρος εἰδικῶς κατεχόμεναι ὑπὸ τῆς γυναικός. Ἡ ταπεινωφροσύνη ἣτις ἀνήκει εἰς τὸ πνεῦμα τῆς ἀγάτης θέλει παρεμποδίσῃ αὐτόν ἀπὸ τοῦ νὰ τυφλωθῇ, ὥς πρὸς τὰς ἀξιολόγους ἰδιότητας τὰς ὁποίας ὁ Δημιουργὸς ἐπεδαψίλευσε τῇ θηλείᾳ καὶ πρέπει νὰ ἀναγνωρίσῃ ὅτι αἱ ἰδία αὐτοῦ ἰδιότητες τῆς καρδίας καὶ τῆς κεφαλῆς ἔχουσιν ἀνάγκην, ὅπως συμπληροῦνται δι' ἐτέρων τινῶν ἰδιοτήτων, αἵτινες φυσικῶς ἐδρεύουσιν εἰδικώτερον παρὰ τῇ γυναικί. Ἐπομένως, ἀναλόγως πρὸς «τὸ πνεῦμα τοῦ ὑγιαίνοντος νοός» τὸ ὁποῖον ἔχει, θὰ ἐπιθυμῇ τὴν βοήθειαν τῆς συζύγου αὐτοῦ, τὴν συνεργασίαν αὐτῆς, τὰς θεωρίας αὐτῆς, τὴν συμπάθειαν αὐτῆς, τὴν ἀγάπην αὐτῆς, καὶ μεγάλως θέλει ἐκτιμᾷ ταῦτα.

Τοῦτο ὅμως δὲν σημαίνει, ὅτι ὅταν ζητῇ τὴν συμβουλὴν τῆς συζύγου αὐτοῦ, πρέπει καὶ εἰς πάσας τὰς περιστάσεις νὰ ὑπακούῃ καὶ εἰς τὰς θεωρίας αὐτῆς· ἐναπόκειται εἰς τὸν σύζυγον νὰ ζυγίσῃ, ἐξετάσῃ, σταθμίσῃ, καὶ ἀποφασίσῃ, — καὶ νὰ δώσῃ τὴν κατάλληλον, λογικὴν, καὶ ἀγαθὴν ἐξήγησιν εἰς τὰ αἰσθήματα τῆς συζύγου αὐτοῦ. Ἡ εὐθύνη τῆς ἐξουσίας τῆς κεφαλῆς, βαρύνει τὸν σύζυγον, οὗτος δὲ δὲν πρέπει νὰ ἀποφεύγῃ τὸ τοιοῦτον. Τοῦτο δὲ θεόθεν ἐπεβλήθη αὐτῷ, καὶ ἀποτελεῖ μέρος τῆς ἑαυτοῦ οἰκονομίας, διὰ τὴν ὁποίαν τελικῶς θὰ προσκληθῇ νὰ ἀποδώσῃ λόγον.

Ὁμοίως δὲ καὶ ἡ σύζυγος, ἣτις εἶναι νέον κτίσμα, καὶ ἣτις ὑπανδρεύθη «ἐν Κυρίῳ», καὶ ἣτις ἀφ' οὗ ἐξήσκησε τὴν δέουσαν σύνεσιν, συνεξεύχθη καλῶς, πρέπει νὰ συναντᾷ μικρὰν τινα δυσκολίαν εἰς τὴν ἀναγνώρισιν τῶν καθηκόντων καὶ εὐθυνῶν καὶ προνομίων τῆς θέσεως αὐτῆς κατὰ σάρκα. «Ἡ γυνὴ νὰ φοβῇται τὸν ἄνδρα», λέγει ὁ Ἀπόστολος. Αὕτη δὲν πρέπει νὰ ἀναμένῃ ἐκ τῶν ἔξωθεν ὅπως τὴν συμβουλευσῶσιν καὶ τῇ εἴπωσιν ὅτι εἶναι ἐλλειπής ὥς πρὸς τὸν γυναικεῖον αὐτῆς σεβασμὸν πρὸς τὸν ἄνδρα τῆς, οὔτε δὲ καὶ νὰ ἀναμένῃ παρὰ τοῦ συζύγου αὐτῆς, νὰ τῇ ὑποδείξῃ, καὶ νὰ τῇ εἴπῃ, ὅτι κατὰ τὴν γνώμην του, αὕτη δὲν τὸν περιποιῇται μετὰ τοῦ ὀφειλομένου σεβασμοῦ, συμφώνως πρὸς τὴν διαθήκην τοῦ γάμου, καὶ συμφώνως πρὸς τὰς Γραφικὰς εἰσηγήσεις περὶ καθηκόντων μιᾶς συζύγου. Τοῦναντίον ὁσάκις παρατηρῇ μετὰ προσοχῆς πέριξ αὐτῆς διὰ νὰ ἴδῃ ποῖαι εἶναι αἱ εὐθύναι καὶ τὰ καθήκοντα μιᾶς συζύγου, πρέπει νὰ βεβαιουῖται μόνῃ, ὅτι σέβεται τὸν σύζυγόν τῆς, καὶ νὰ ἀναγνωρίξῃ ὅτι οὐδὲν ὀλιγώτερον τούτου εἶναι ἡ σημασία τῆς ὑποσχέσεως τοῦ γάμου αὐτῆς, κατὰ τὰς Γραφάς — ἀδιάφορον τί θὰ σημαίῃ τοῦτο διὰ τὸν κόσμον, καὶ τὰς διαφόρους ἀντιλήψεις αὐτοῦ περὶ τούτου. Ὁ πρὸς τὸν σύζυγον σεβασμὸς σημαίνει πολλά, διεισδύει δὲ εἰς πάσας τὰς ὑποθέσεις τῆς ζωῆς, θίγει δὲ καὶ ἐπιδορᾷ ἐπὶ ἐ-

κάστης πράξεως καὶ λόγου, καὶ σκέψεως, σχετικῶς πρὸς τὸν οἶκον καὶ τὰ συμφέροντα αὐτοῦ.

Ὁ Ἀπόστολος Πέτρος ἐφιστᾷ τὴν προσοχὴν ἡμῶν εἰς τὸ ἴδιον ζήτημα, εἰς σχεδὸν παρομοίαν γλῶσσαν, «Αἱ γυναῖκες ὑποτάσσεσθε τοῖς ἰδίοις ἀνδράσιν.....διὰ πραέος καὶ ἡσυχίου πνεύματος, ὃ ἐστὶν ἐνώπιον Θεοῦ πολυτελής. Οὕτω γάρ ποτε καὶ αἱ ἅγιοι γυναῖκες αἱ ἐλπίζουσαι ἐπὶ τὸν Θεόν, ἐκόσμουν ἑαυτάς, ὑποτασσόμεναι τοῖς ἰδίοις ἀνδράσιν· ὡς Σάρρα ὑπήκουσεν τῷ Ἀβραάμ, κύριον αὐτὸν καλοῦσα». (Α΄ Πέτρ. γ΄ 1-6) Καθὼς ὁ σύζυγος, ὅστις τιμᾷ τὴν σύζυγον αὐτοῦ, τιμᾷ ἑαυτόν, οὕτως καὶ ἡ γυνὴ ἣτις φοβῆται τὸν σύζυγον αὐτῆς, τιμᾷ ἑαυτήν. Ἀλλ' ὁ πρὸς τὸν σύζυγον φόβος οὗτος δὲν συνεπάγεται, ὅτι ἡ σύζυγος δὲν πρέπει νὰ ἐξασκῇ τὴν κρίσιν αὐτῆς καὶ νὰ προσελκύῃ τὴν προσοχὴν τοῦ συζύγου αὐτῆς εἰς τὰς δοκιμασίας, ἢ δυσκολίας, ἢ βάρη, ἅτινα πιθανόν νὰ ἦναι δυσβάστακτα δι' αὐτήν, κλπ., ἀλλὰ ἡ ἐκθεσις τῶν θεωριῶν αὐτῆς, τῶν ἐλπίδων της καὶ ἐπιθυμιῶν δὲν πρέπει νὰ γίνωνται κατ' ἐπιτακτικόν τινα τρόπον, ἀλλὰ κατ' εὐσεβῆ τινα μέθοδον, διὰ τῆς ὁποίας νὰ ἀναγνωρίζῃ τὴν κεφαλὴν τοῦ ἑαυτῆς συζύγου, καὶ νὰ ζητῇ νὰ ἦναι εὐτυχὴς καὶ ἱκανοποιημένη μὲ τὰς ἀποφάσεις αὐτοῦ, ἀφ' οὗ αὕτη ἐξέθεσε πρὸς αὐτὸν τὰς σκέψεις της ἐπὶ ζητημάτων ἀμοιβαίων συμφερόντων, Αὕτη πρέπει νὰ ζητῇ ὅπως εἶναι τόσον ἀβρόφρων, τόσον συνετὴ ἐν τῇ διευθύνσει τῶν ὑποθέσεων ἐκείνων, τὰς ὁποίας ὁ σύζυγος αὐτῆς τῇ ἐνεπιστεύθη, ὥστε νὰ προσπαθῇ ἐνθέρμως νὰ κερδίσῃ ἀκόμη περισσότερον τὴν ἐμπιστοσύνην του, καὶ νὰ προσπαθῇ ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον νὰ ἐκπληρώσῃ ἐν τῷ οἴκῳ αὐτῆς, εἴτε μέγας εἶναι οὗτος, εἴτε μικρός, τὰ σπουδαῖα καθήκοντα μιᾶς συντρόφου καὶ βοηθοῦ. Ἡ σκέψις αὕτη, ὅτι δηλαδὴ εἶναι βοηθὸς ὡς καὶ ἡ ἐπιθυμία αὐτῆς, ὅπως ἀποσπάσῃ τὴν ἐπιδοκιμασίαν τοῦ συζύγου αὐτῆς, θέλουσιν ὁραθῇ ὅτι εὐρίσκονται ἐν πλήρει ἀρμονίᾳ, πρὸς τὴν εἰσήγησιν τοῦ Ἀποστόλου, σχετικῶς πρὸς τὴν κατάλληλον στάσιν τῆς Ἐκκλησίας πρὸς τὸν Κύριον, ἐν πιστότητι, καὶ ἐπιθυμίᾳ, ὅπως ἐπισύρῃ τὴν ἐπιδοκιμασίαν αὐτοῦ. Ἀλλὰ καθὼς εἰς τὴν Ἐκκλησίαν θὰ ἦτο ἔγκλημα, ἐὰν ἡγνοεῖτο ἡ κεφαλὴ, ὁ Κύριος, εἰς ὁποῖον δήποτε μέτρον, σχετικῶς πρὸς τὸ ἔργον καὶ τὰ συμφέροντα αὐτοῦ, τοιοῦτοτρόπως καὶ ἡ σύζυγος πρέπει νὰ ἦναι βεβαία ὅτι θὰ ἦτο ἐγκληματικὴ ἡ διαγωγὴ αὐτῆς, καὶ παραβιαστικὴ τῆς διαθήκης της, ἐὰν προσεπάθει αὕτη νὰ κανονίσῃ τὸν ἐπίγειον οἶκον, καὶ νὰ ἄγνοῇ ἕντινι βαθμῷ ἐκείνον, τὸν ὁποῖον ὑπεσχέθη νὰ σέβηται, ὡς τὴν κεφαλὴν τῆς οἰκογενείας.

Ἐν τῇ περιπτώσει δὲ δύο νέων κτισμάτων, μὴ καλῶς συζευχθέντων, — ἔνθα ἡ σύζυγος εἶναι προφανῶς ἡ ὑπερέτερα — ὑπάρχει κίνδυνος περιπλοκῶν ἐν τῇ διευθετήσει τῶν πραγμάτων.

των. Ἐὰν ἡ σύζυγος κατέχει καλλιτέραν κρίσιν, σχετικῶς πρὸς τὴν κυβέρνησιν τοῦ οἴκου, εἰς τὴν διάθεσιν τῶν χρημάτων, εἰς τὴν διαπαιδαγώγησιν τῶν τέκνων, κλπ., βεβαίως αὕτη δὲν ἔχει τὴν ἐλευθερίαν νὰ ἀναλάβῃ τὴν ἐξουσίαν τῆς κεφαλῆς τῆς οἰκογενείας, καὶ νὰ διατάσῃ καὶ νὰ διευθύνῃ τὸν σύζυγον αὐτῆς, ὡς ἐὰν νὰ ἦτο οὗτος ἓν ἐκ τῶν τέκνων αὐτῆς, ἢ ὡς εἰς τῶν ὑπηρετῶν. Τοιαύτη παραβίασις τῶν Θείων διατάξεων, εἶναι βέβαιον ὅτι θὰ κατεργασθῇ πνευματικὰς ζημίας, ἐὰν ὅχι καὶ οἰκονομικὰς, καὶ εἰς τὰ ἐπίγεια ζητήματα, ὅχι μόνον διὰ τὸν ἄνδρα, ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν γυναῖκα ἐπίσης.

Ὁ ἀνὴρ ὑπὸ τοιαύτας συνθήκας βαθμηδὸν θέλει ἀπολέσῃ τὴν ὀλίγην ἀνδρικότητα τὴν ὁποίαν κατεῖχεν, βαθμηδὸν τὰ πάντα θὰ περιπέσωσιν εἰς τὰς χεῖρας τοῦ συζύγου αὐτοῦ, αὐτὸς δὲ θὰ γείνῃ ἀπλοῦν ὄργανον αὐτῆς, δοῦλος αὐτῆς, ὅπως προμηθεύῃ τὰ πρὸς διατροφήν, καὶ νὰ τηρῇ τὰς ἐντολάς αὐτῆς. Ἡ τοιαύτη κατὰστασις δὲν θὰ ἦτο ἐπωφελὴς διὰ τὸν σύζυγον, ὡς νέον κτίσμα· ἡ τοιαύτη ἐξευτέλισις τῆς σαρκὸς αὐτοῦ, θέλει βεβαίως ἐπιδράσῃ δυσμενῶς ἐπ' αὐτοῦ, θὰ τὸν ἀπονεκρώσῃ, καὶ θὰ παρεμποδίσῃ τὴν αὔξησιν αὐτοῦ εἰς τὴν χάριν, τὴν γνῶσιν καὶ εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς ἀληθείας. Καὶ ἐπὶ τῆς συζύγου ἐπίσης τὸ ἀπατέλεσμα θέλει εἶσθαι ἐπιβλαβές, ἀναλόγως πρὸς τὸν βαθμόν, τὴν ἔκτασιν, καθ' ἣν ἡ κακὴ πορεία ἠκολουθήθη, — ὀλίγον ἢ πολύ. Ἐὰν δὲ ἡ περίπτωσις εἶναι εἰς ἄκρον ὑπερβολικὴν, ἡ σύζυγος, — καθόσον ὁ σύζυγος αὐτῆς τῇ ἀναθέτει, ἢ καθόσον αὕτη ἀρπάξῃ ἐκ τῶν χειρῶν αὐτοῦ τὰς εὐθύνas τοῦ συζύγου — θὰ αἰσθάνηται καὶ τὸ βάρος τοῦτο ἐπ' αὐτῆς, ἐπιπροσθέτως πρὸς τὰ μητρικὰ αὐτῆς καθήκοντα· ἐν ταῖς προσπαθείαις δὲ αὐτῆς, ὅπως γείνῃ καὶ (ὁ) σύζυγος καὶ (ἡ) σύζυγος, πατὴρ καὶ συγχρόνως καὶ μήτηρ, πρέπει νὰ εἴμεθα βέβαιοι, ὅτι κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον «ἀνδρογυναῖκα», θέλει ἀποβῇ, κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον, ἀκάθεκτος καὶ ἰσχυρογνώμων. Οἱ φίλοι αὐτῆς δυνατόν νὰ θαυμάζωσι τὴν δύναμιν τοῦ χαρακτῆρος, τὸν ὁποῖον ἀναπτύσσει, καὶ πιθανόν νὰ νομίσωσιν, ὅτι ἡ διαγωγή τὴν ὁποίαν ἐπιδεικνύει εἶναι ἀναπόφρικτος, — πιθανόν ἀκόμη νὰ τὴν ἐνθαρρύνωσι, καὶ νὰ θεωρῶσι αὐτὴν ὡς ἀξιοσύστατον τι παράδειγμα γυναικὸς ἰσχυρᾶς διανοίας· ἀλλ' οὐδεὶς ὅμως ἔξ αὐτῶν, θὰ ἀγαπᾷ αὐτήν, καθὼς θὰ τὴν ἡγιάων, ἐὰν σῦντι ὀνέπτυσσε τὴν ἀληθῆ αὐτῆς γυναικότητα, καὶ τὴν ἀληθῆ αὐτῆς συζυγικότητα. Ἐκτὸς δὲ τούτου, αἱ ιδιότητες τῆς σαρκὸς, καλλιεργηθεῖσαι ὑπὸ τοιαύτης τινος διαγωγῆς, θέλουσιν ἐπιδράσῃ δυσμενῶς ἐπ' αὐτῆς, ὡς νέου κτίσματος ἐν Χριστῷ, καὶ ἐν ἀγνοίᾳ ἑαυτῆς, θέλει καταστῇ ὀλιγώτερον πνευματικὴ, καὶ περισσότερον ἰσχυρογνώμων εἰς πράγματα ἀναγόμενα εἰς τὴν ἐκκλησίαν.

Ἡ κατάλληλος ὁδός, ἣτις πρέπει νὰ ληφθῇ εἰς τοιαύτην τινὰ

περίστασιν κακῆς συζεύξεως μεταξὺ τῶν νέων κτισμάτων ἐκ μέρους τοῦ συζύγου, εἶναι νὰ εἴπῃ καθ' ἑαυτόν· Συνεξεύχθην γυναῖκα, ἐναντίον πρὸς τὴν Θεῖαν διάταξιν, διατρέξας οὕτω μέγαν κίνδυνον οἰκιακῆς κακοδαιμονίας. Ἡ μόνη μου πορεία εἶναι τώρα, ὅπως ἀγωνισθῶ, ὅσον δύναμαι καλλίτερον νὰ φθάσω εἰς τὰ ὑψηλότερα ἰδεώδη μου, ὡς ἀληθοῦς συζύγου, — καὶ νὰ μιμηθῶ ὅσον δύναμαι καλλίτερον τὸ παράδειγμα τοῦ Κυρίου. Ἐχῶ ἀνάγκην ὅπως εἶμαι περισσότερον προσεκτικός εἰς ἕκαστον λόγον καὶ πράξιν μου, — νὰ ζητῶ ἐνθέρμως τὴν ἄνωθεν κατερχομένην σοφίαν, ἵνα δύναμαι νὰ ἐκπληρῶ ἀκόμη καλλίτερον τὰ καθήκοντά μου, ὡς κεφαλὴ τοῦ οἴκου τούτου, διὰ τὰ ὁποῖα, ἀναγνωρίζω ὅτι δὲν ἐπροικίσθην φυσικῶς διὰ προσόντων.

Ἡ σύζυγος εἰς τοιαύτην τινὰ περίστασιν πρέπει νὰ λέγῃ καθ' ἑαυτήν, Ἐλησμόνησα τὴν Θεῖαν διάταξιν τοῦ Κυρίου, καὶ συνεξεύχθην κακῶς, καθότι δὲν δύναμαι νὰ ἀποδώσω σεβασμὸν πρὸς τὸν σύζυγόν μου, ἀλλὰ μᾶλλον ἐνστίκτως ἀναγνωρίζω ὅτι εἶμαι ὑπερτέρα αὐτοῦ εἰς φυσικὰ τάλαντα. Πρέπει νὰ κάμω τὸ καλλίτερον, τὸ ὁποῖον δύναμαι. Πρέπει νὰ ἐκτελέσω τὸ μέρος μου πιστῶς, καθόσον δὲ θὰ εὕρισκω τὸν σύζυγόν μου ἐλλειπῇ θὰ προσπαθῶ νὰ ἐπιδεικνύω λεπτότητα, καὶ νὰ προσεύχωμαι διὰ τὴν ἄνωθεν κατερχομένην σοφίαν διὰ νὰ γνωρίζω πῶς νὰ βοηθῶ αὐτόν, ὅπως τὸν ἀνιψώσω, τὸν καταστήσω εὐγενῆ ἄνδρα, καὶ νὰ αὐξήσω τὰς ἱκανότητας αὐτοῦ, καθόσον δύναμαι περισσότερον, ἵνα τοιοῦτοτρόπως αὐξήσῃ ἡ ἀγάπη μου καὶ ὁ πρὸς αὐτὸν σεβασμός μου. Οὐδὲν ὀλιγώτερον τούτου εἶναι τὸ καθήκόν μου, συμφώνως πρὸς τὴν συμφωνίαν τοῦ γάμου, — τοῦτο δὲ πρέπει νὰ γείνη πιστῶς ὡς εἰς τὸν Κύριον. Ὅσον ἀφορᾷ δὲ τὰς ἀδυναμίας καὶ τὴν ἐσφαλμένην κρίσιν αὐτοῦ, θὰ προσπαθῶ νὰ ἀποκρύψω ταῦτα ἀπὸ τοὺς ἔξωθεν, καὶ ὅσον τὸ δυνατόν, καὶ ἀπὸ τὸν ἴδιον τὸν ἑαυτόν μου. Ὑποδεικνύουσα δὲ ταῦτα εἰς τὸν σύζυγόν μου, θὰ ἀποφεύγω πᾶσαν μνειάν ἢ ἐπίδειξιν τῆς ἀνωτέρας μου ἱκανότητος. Θὰ ἀναμένω δὲ ὅπως εἰς τὸν κατάλληλον καιρὸν, αἱ πτώσεις αὐτοῦ θὰ συστήσωσιν εἰς αὐτόν τὴν καλλίστην ἐμοῦ κρίσιν, τὴν ὁποῖαν ἐν τούτοις δὲν θὰ ἐπιβάλλω εἰς αὐτόν, οὔτε θὰ τὸν ἀναγκάσω πρὸς τοῦτο, ἀλλ' ἀπλῶς θέλω ἐκθέσῃ εἰς αὐτόν ταύτην κατὰ τρόπον εὐγενῆ, κατάλληλον εἰς μίαν βοηθὸν καὶ δίντροφον, Ἀναμένω δὲ ὅπως ἐντὸς ὀλίγου ἐπιζητήσῃ τὴν συμβουλήν μου, καὶ θὰ ἀποδίδῃ εἰς αἰτήν μεγαλητέραν ἔτι βαρύτητα εἰς πάσας τὰς ὑποθέσεις τῆς ζωῆς, καὶ οὕτως ἀνὰ πᾶσαν ἡμέραν, ἀνὰ πᾶν ἔτος θὰ αὐξάνωμεν ὁμοῦ ἐν ἀρμονίᾳ πρὸς τὸ Θεῖον ὑπόδειγμα τῆς σχέσεως μεταξὺ Χριστοῦ καὶ ἐκκλησίας. Θέλω εὐλογηθῇ ὡς σύζυγος εἰς τὴν καλλιέργειαν τῆς ταπεινοφροσύνης, καὶ ὑποταγῆς εἰς τὰς Θείας διατάξεις, ὁ δὲ σύζυγός μου θέλει εὐλογηθῇ διὰ τῶν ἀνυψωτικῶν ἐπαρροῶν τὰς ὁποίας θὰ εἶμαι ἱκανὴ νὰ ἐπιφέρω